

ADLER OLSEN

MRTVÉ
DUŠE
NEZPÍVAJÍ

stine **HOLMOVÁ**
BOLTHEROVÁ

KRIMIROMÁNHOST

ODDĚLENÍ Q

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele
práv zakázána.

Døde Sjæle Synger Ikke

Copyright © Jussi Adler-Olsen, Line Holm & Stine
Bolther and JP/Politikens Hus A/S, 2025
Originally published in Denmark in 2025
Published in Agreement with Politiken Literary
Agency 2026

Cover Design © Hauptmann & Kompanie
Werbeagentur, Zürich

Translation © Lada Halounová, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3127-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3128-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3129-5 (MobiPocket)

Jakmile Jakob přišel k sobě, opět ucítil zimu. Zazírala se mu do prstů na rukou a svírala rozškrábaná chodidla.

Dech mu před ústy tvořil bílé obláčky mlhy, teplota musela být kolem nuly. V té tmě se zdálo, že mu pára stoupá i z holých ramenou, ale pytlík se mu v chladu scvrkl a visel mezi nohama jako vlašský ořech. Bolel ho, jako kdyby do něj dostal kopačkou. Přál si, aby se dokázal předklonit, schoulit se do klubíčka jako hadí muž, jak to kdysi viděl v cirkusu Benneweis, a mohl si tak foukat na genitálie a prsty na rukou i nohou. Všechno zahřát. Hlavně prsty u nohou. Lise vždycky říkala, že klukovi s takovým hlasem nesmí prsty na nohou nikdy promrznout.

Ale nemohl dělat nic.

Ruce mu svázali na druhé straně kmene stromu, a tak tu stál u břehu černého jezera nahý a osamocený a pažemi objímal dub. Roztřepená kůra se mu zadírala do tváře, žeber a tenké kůže na hrudníku a on si z celého srdce přál znovu omdlít. Ztratit se někam, kde je teplo a příjemně. Ale jak to udělat? Bylo mu jen deset a nikdy předtím se omdlít nepokusil.

Otočil hlavu a zadíval se na své bleděmodré pyžamo a pruhované trenky, ležící na zemi šikmo za ním. Šaty byly špinavé. A mokré. Strhali je z něj, a než odešli, oblečení i jeho počurali. Moč mu zaschla v tenké vrstvě na nohou a bedrech a páčila ho na kůži, jako by po něm lezli mravenci a drobní štipající brouci.

Jak dlouho tu už stojí? Sotva tušil. Hulákání chlapců už dávno umlklo, zůstávaly jen zvuky noci. Kvůli tmě a vyčerpání nevnímal čas.

Nechal hlavu sklouznout k rameni. Tělo už to chtělo vzdát, ale vtom se náhle velmi blízko u něj do šumění větru v holých větvích vmísil šramot. Podíval se dolů. U nohou mu seděl kos.

„Kde ses tu vzal?“ zašeptal.

Pták se ve tmě otřepal, vzlétl, posadil se mu na paži a planoucíma černýma očima na něj zíral. Drápky se Jakobovi zarývaly do holé kůže a on najednou ucítil, jak s černým ptákem splývá. Vkradla se do něj kosova zvířecnost a temnota. Zavřel oči a zašeptal, že je mu jedno, jestli ho seslal Bůh nebo Dábel, jen když mu teď jeden z nich pomůže.

Probudily ho hlasy za ním. Černý kos byl z jeho paže pryč.

Jakob otočil hlavu. Tommy seděl u břehu jezera na kůlu s šedým záchranným kruhem. Bylo mu deset stejně jako Jakobovi, jenže blondatý Tommy byl o půl hlavy menší a vyhublý jako pavouk.

„Chci domů,“ zaprosil.

„Zmlkni, Tommy, přece nemůžu za to, že jsme odbočili špatně.“ Berg, jeden z nejstarších z chlapeckého sboru, vystoupil z lesa. „Vangu! Tvrdil jsi, že školní chata leží směrem na jih. Kde je k čertu ten jih?“

Zpoza stromu se neochotně vynořil Mads-Peter Vang. Podsaditému chlapci ze západního Jutska bylo jedenáct a patřil k nejmladší generaci v linii mlčenlivých rybářů. Zvedl ukazováček ke vzdálené lesní cestě. „Říkal jsem přece, že to je tahle cesta.“ Mluvil potichu a opatrně se vyhnul pohledu na Jakoba. „Měli jste v úmyslu ho tady nechat celou noc? Jestli přijde mráz, může umřít.“

„A kdo jako říká, že bude mrznout? Ty tvoje tučný kolena?“ Konrad, kostnatý chlapec s uhlazenými vlasy a trvale samolibým výrazem, přecházel po molu tam a zpátky.

„Co když bude žalovat?“ vypadlo z Tommyho. To on přišel s návrhem Jakoba pomočit, dychtivý udělat na starší chlapce dojem. Teď už tak odvážně nevypadal.

„To si teda sakra může zkusit,“ zablesklo se Bergovi v očích. Byl to pěkný, rozmazlený kluk, kterému v chlapec-kém sboru až do Jakobova příchodu nesporně patřil ten nejkrásnější hlas. Berg a Konrad právě dosáhli třinácti let, jejich hlasy se každou chvíli mohly změnit.

„Nic nepovím.“ Jakoba překvapilo, že vůbec dokázal promluvit, protože měl v ústech úplně sucho.

Konrad otočil hlavu a pomalu se připlížil jako hyena. „No fuj teda. Co to tady tak smrdí?“ Došel za Jakoba, naklonil se a větril nosními dírkami. „Takhle přece páchnou chcanky.“

I Berg se přiblížil, a když se naklonil nad ubohou hromádku Jakobových šatů, hrál mu kolem jednoho koutku úst úsměv. „Máš recht, fakt to tady smrdí. Vangu, takovýhle prase přece s sebou do společný ložnice vzít nemůžeme.“

„Tak ho nechte, ať se trochu umyje. Můžu mu dát svůj svetr.“ Vang si zatahal za islandský pulovr.

„Dobrej nápad!“ Berg lusknutím prstů ukázal na Vanga a pak se otočil na patě.

Vykročil za strom a Jakob brzy ucítil, že se provaz kolem zápěstí uvolnil, ale Konrad ho chytil za paži, jako kdyby Jakob chtěl utéct. Jako kdyby mohl. Chodidla měl jako bloky ledu, nohy ze žele, a když ho Konrad táhl od stromu na molo, stěží ho unesly.

„Hele, ty zázračný dítě.“ Berg se postavil těsně vedle Jakoba. Byl nejméně o hlavu vyšší a mluvil tiše a přerývavě. „Skoč.“

Jakob se neodvážil vzhlednout. „Neumím plavat.“ Od žaludku k podbřišku se mu rozlévalo zděšení. Nebylo v jeho silách udržet moč.

„No teda, zatraceně, fujtajbl!“ Konrad se zašklebil, jako by se měl pozvracet. „To nemáš žádný způsob?“ Tvrdě se zaryl Jakobovi do paže a přitáhl ho blíž k okraji mola.

„Hej... Zešíleli jste?“ Vang scénu sledoval s vytřeštěnýmma očima. „Tohle jsem nemyslel. To jezero může být dva metry hluboký. Bezedný.“

Jakob zíral do černé vody. Vang měl pravdu. Na dno se nedalo dohlédnout, ve tmě už vůbec ne. Možná to ani nebylo jezero, ale močál a močály, pokud věděl, jsou zrádné, bahno dokáže stáhnout i dospělé muže.

Tommy přiběhl zezadu a Jakob zaznamenal, že se v temnotě zatřepotalo cosi bleděmodrého. Podíval se na jezero, horní díl pyžama přistál na hladině dva tři metry od břehu.

„Radši by sis měl sebrat to pyžamo.“ Berg se na něj zadíval s vlčím výrazem ve tváři. „No tak. Chceš se přece vrátit na školní chatu, ne?“

„Já *neumím... plavat*.“ Jakob se pokusil na molu dupnout, ale chodidla ho bolela.

„Posbírej si to přece.“

Berg do Jakoba strčil a ten ztratil rovnováhu. Konradovy ruce se zaklesly do Jakobových, a když ho Berg vzal za nohy, chodidla se mu odlepila od země.

Jednou si ho nadhodili vzduchem, takže přistál ve vodě obličejem a hrudníkem napřed. Chlad mu vyrazil dech. Ne-kontrolovatelně lapal po dechu a snažil se zmítáním v černé vodě jezera a kopáním jako pes držet hlavu nad hladinou. Nohama se pokoušel dosáhnout na dno, chodidla tápala po čemsi mastném a houbovitém, ale nenašla nic, co by ho udrželo.

Zaslechl někoho křičet, ale slovům nerozuměl. Zima mu teď pronikla až do kostí, voda se mu snažila dostat do úst a do krku. Věděl, že pokud nechce umřít, musí se odsud

dostat, ale nedokázal se zorientovat. Netušil, kde je dopředu nebo dozadu, nahoru nebo dolů, smysly mu ochromil chlad a všude panovala tma. Temná voda, temná noc, temný les.

Něco tvrdého ho zasáhlo do hlavy. Kámen? A pak další. Třetí kámen ho trefil do spánku, ale on si toho stěží všiml. Ještě před chvílí tolik intenzivní chlad uvolnil své sevření, Jakob najednou pocítil teplo a pomyslel si, že by se mohl tomuto jemnému, svůdnému teplu klidně odevzdat.

Bude to jeho rodičům líto? Asgerovi a Lise určitě.

Takové byly jeho poslední myšlenky, když ho opouštěly zbývající síly a voda se mu nad hlavou zavřela.

PÁTEK

29. ZÁŘÍ 2023

1) Gry

Kymácel se přede dveřmi shrbený jako krátkozraký stařík a zápasil se svazkem klíčů. Na kovovém kroužku jich viselo přes padesát. Pokud Gry věděla, měly pasovat ke všemu, od starých kartoték až po služební kola, která obec nakoupila na radu jedné chytré poradenské firmy, a on si zjevně usmyslel, že vyzkouší jeden klíč po druhém.

„Já fakt nevím, Kevine... Neměli bychom se vrátit k ostatním? Přece někde můžeme najít nějaký obchod?“ Netrpělivě hleděla přes rameno na svého nejméně o deset let mladšího šéfa. Jeho jemná motorika se vytratila asi před čtyřmi pěti sklenkami.

„Potřebuju jen najít díru...“ Vzhlédl k ní vodovýma očima a zachichotal se. „Tohle jsem říkal i včera.“

Chtěla se poslušně usmát, ale veškerou její pozornost upoutal pocit, že se kdesi v domě otevřely a zabouchly dveře. Když někdo patnáct let pracuje na Odboru zdravotní a sociální péče, cítí sebemenší záchvěv budovy v kostech.

„Kevine, kašleme na to,“ zkusila to znovu.

„Zmlkni, Gro. Už to skoro mám.“ Šéf oddělení si klekl, aby měl oči ve výšce klíčové dírky.

„Gry... Jmenuju se Gry.“ Snažila se udržet hlas v klidu, ale ponížení ji pálilo v obličeji a na krku jí naskákaly červené skvrny.

Kolegové na oddělení popíjeli pivo z plechovek a kartonové víno už od tří odpoledne a večere se smrškla na tři pytlíky chipsů, které mezi nimi kolovaly. V šest Gitta z personálního skopla boty a připojila svůj mobil k bluetooth reproduktoru, zatímco Bo z účetního si zapálila uvnitř cigaretu. Nikdo se nechystal vyrazit na víkend. A pak za ní přišel Kevin.

„Myslím, že sedíš na klíčích k tomu *pravému* večírku,“ sdělil jí. Dech mu kysele čpěl po pivu, ale široce se usmíval a ona se cítila polichocena a zároveň v rozpacích, že si mladý vedoucí oddělení se širokými lícními kostmi vybral za společnic k hovoru právě ji.

Ve třiapadesáti byla stále chronická single a potýkala se s nastupujícím vysokým tlakem. Mladší muži ji obvykle nepovažovali za hodnou pohledu, jenže on teď seděl vedle ní se spoustou otázek týkajících se její pracovní agendy, která dosud nezajímala ani živou duši.

Po chvíli se si opřel nohu o její kancelářskou židli, takže se špičkou boty dotýkal jejího stehna. Opravdu ji takhle přímočaře osahává? Jak víno v kartonu docházelo, začínala tomu Gry věřit, a když ji nakonec poprosil, jestli by s ním šla na chodbu, pocítila sexuální vzrušení, jaké už roky nezažila.

„Vezmi klíče,“ pošeptal jí a ona pochopila, že teď to zažije i ona: nezávazný kancelářský sex se středně postaveným manžerem. Dosud o tom slýchala jen od jiných. Kevin najde nějakou místnost, zamkne za nimi, strhá z ní šaty a bude žadonit, aby si to rozdal s nejzkušenější a nejzralejší ženou z oddělení.

Všichni věděli, že Gry vlastní legendární sadu klíčů, které dokážou otevřít všechny zamčené dveře v budově. Dodávalo jí to pocit důležitosti. Zasekly se dveře na toaletu? Gry má klíč. Zabouchly se někomu dveře před nosem? Sežeňte Gry. Chce si pohledný mladík užít sex na kopírce? Zavolejte sakra Gry!

Když však dorazili do kanceláře s kopírkou, Kevin ji jen táhl dál za sebou. Bez váhání minul i zasedačku s měkkou pohovkou.

„Kam jdeme?“ ptala se, když se snažila na chodbě udržet tempo s jeho čapím krokem.

„Do vinnýho sklípku. Dochází nám *džus*, krucinál.“

„Vinný sklípek“ nebyl pod budovou, ale ve skutečnosti šlo o kancelář na konci chodby. Do pozdního léta 2019 tam sídlila Gunvor, postarší žena, která se specializovala na péči o lidi s demencí. Kevin ji však, sotva nastoupil, v duchu hesla „teď tady rozhoduju já“ vyhodil — a to bez odstupného. Navíc jen pár dní před jejím třicátým výročím v úřadu.

Nikdo nechtěl Gunvořinu kancelář převzít, působilo by to jako vykrádání hrobů, takže se místnost časem stala jakýmsi skladem zásob vína pro potřeby úřadu. Bylo tu červené víno na různé recepce, sekty na oslavy výročí a zbytky loňských vánočních dárků pro zaměstnance. Všeho všudy „vinný sklípek“ obsahoval několik stovek láhví a servisní pracovníci je jen zřídka počítali.

„Odsud brát nemůžeme. To je krádež!“ Gry svých slov zalitovala hned, jakmile uviděla Kevinovu reakci. Mezi temným obočím se mu vyrýsovala hluboká rýha.

„Zapomnělas, kdo tady šéfuje? Prostě si to půjčíme. Chceme se jen trochu pobavit...“ Objal ji a přitiskl si její tvář k teplé košili na hrudi a ona si na chvíličku opět pomyslela, že „pobavením“ myslí sex. Jenže teď tu šéf oddělení na zemi nemotorně zápasil s klíči — a zapomněl, jak se ona jmenuje.

„Jdu zpátky.“ Znělo to, jako by se každou chvíli měla rozbrečet, ale Kevin ji neslyšel. Jakmile se ozval zvuk správného klíče, dokonale padnoucího do zámku, rozhiňal se.

„Ty vole, jsem úplnej Indiana Jones,“ zamumlal, rozsvítil a rozhlížel se po opuštěné kanceláři.

Podle očekávání byly staré police po Gunvor plné láhví a malých bonboniér s logem města. Vlevo na kartotéce leželo cosi, co by Gry nazvala elektronickým šrotem. Vyřazené tiskárny, staré telefony na pevnou linku, osiřelé kabely,

zástrčky a zaprášené stolní ventilátory, které měl už dávno někdo odvézt do sběrného dvora.

„A tady máme... svatej grál.“ Kevin sundal z police velkou láhev šampaňského o objemu půldruhého litru.

Dokonce i Gry, která vyrostla v dělnickém domě v Rødby, a o víně tudíž nevěděla vůbec nic, bylo jasné, že jde o láhev za tisíc dánských korun.

„Ehm, postav to zpátky, Kevine. Je tady jen tahle jediná. Na tomhle se nechci podílet.“ Hlas se jí zlomil.

V životě nikdy nic neriskovala a do nerozumných záležitostí se nepouštěla. Své sexuální partnery by stěží spočítala na třech prstech, a teď tu stála rozhozená vlastním chtíčem a dopouštěla se na svém pracovišti drobné krádeže.

„Asi máš pravdu.“ Kevin se natáhl pro dvě láhve červeného vína na jiné polici. „Těchhle je tady spousta.“ Jednu láhev sevřel pod paží a chtěl sáhnout po třetí. „Tohle podrž.“ Hodil po ní svazek klíčů zbytečně velkou silou.

Těžké klíče ji zasáhly do klíční kosti. Zavravorala a se stejnou mírou překvapení i bolesti narazila loktem do stolního telefonu za sebou, který se okamžitě rozezněl.

„*Máte jedno nouzové hlášení,*“ pronesl ženský mechanický hlas.

„Co to sakra bylo?“ Kevin se uchechtl a překvapeně se podíval na telefon. Svítil červeně.

„*Nouzové hlášení bylo přijato 10. listopadu 2019 v 16.28,*“ pokračoval mechanický hlas.

„Ježíš, nějaký starý sračky. 2019... Tos byla ještě mladice!“ Kevin ji šťouchl loktem do boku, opět příliš tvrdě, ale teď se mu zadívala do očí.

„Drž už hubu!“ vyštěkla s důrazem na každé slabice.

Podívala se na telefon s pocitem, že něco je strašně špatně. Poslechl si to hlášení vůbec někdy někdo? Gunvor byla

naposledy v práci na Halloween jednatřicátého října toho roku. Hned následující den dostala Gry za úkol vyhodit Gunvořinu pečlivě vyřezanou dýni.

„Audimus...“ Kevin stál těsně za Gry a zíral na záznamník. „Tenhle pitomej projekt jsem zrušil jako jeden z prvních, hned jak jsem nastoupil. Byl šíleně drahej.“

„Pššt!“ Gry si přiložila prst na rty, když se záznam spustil znovu.

Sotva čtyři roky stará zpráva zpočátku neobsahovala nic jiného než atmosférický šum, ale po šesti vteřinách prolomil ticho hlas. Zněl nakřáple, patřil starší ženě, která si útržkovitě broukala nějakou melodii. Jako by musela lovit z paměti každý jednotlivý tón. Pak se ozval další hlas, tentokrát mužský, opět starší. Zněl z větší dálky, ale slova byla jasně srozumitelná.

„*Pomoc,*“ pak „*pomozte nám!*“ křičel muž stále dokola v narůstajícím zoufalství, než na nahrávce zaburácel třetí hlas, také mužský, ale tentokrát mladší.

„*Drž už hubu!*“ Hlas podivně kolísal, jako u pubertáka, který právě mutoval. „*Nedal jsi mi na vybranou.*“

Žena si náhle přestala pobrukovat.

„*Ale tohle si přece nevezmeš na svědomí. Jen se na ni podívej!*“ vyslovil muž v pozadí. Působil jako rodič, který se snaží přivést dítě k rozumu.

„*Svědomí? Ty mluvíš o svědomí?*“ Pronikavější hlas mladšího muže znervózněl. Málem až do hysterie. Uběhlo několik vteřin, než dodal: „*To tys tehdy svoje svědomí zradil. Teď ti hodím na krk zodpovědnost, pod jejíž tíhou se sesypeš.*“

Ozval se hluk a žena vykřikla. Děsivý havraní sten, který náhle utichl.

Gry zírala na telefon. Ale nic dalšího nezaznělo, dvojité červené zablikání oznámilo konec nahrávky.

Otočila hlavu a podívala se na Kevina. „Říkáš, žeš projekt ukončil? Informovali jste o tom i klienty?“

Kevinovi se z tváře vytratila samolibost a zůstal výraz nejistoty. „Předpokládal jsem sakra, že se o to někdo postará. Já jsem tady hlavní mozek, ne nějaký školník.“ Podrážděně zavrtěl hlavou, ale pak jí strčil natažený ukazováček těsně k nosu. „Teď mě dobře poslouchej... O tomhle ani nečekneš, jasný?“

„Ale...“ Gry stihla odstrčit jeho ruku, než jí prsty sáhl do očí. „Tohle znělo, jako by té ženě někdo ubližoval. Máme přece povinnost o tom informovat poli...“

„Policii?“ Ve tváři jí přistály kapky Kevinových slin. „Ty seš totální kráva! Tu zprávu teď smažeš, jasný? Nebo mi dneska před odchodem můžeš dát na stůl svou výpověď a já se osobně postarám, abys ve veřejný správě už nedostala žádnou lepší práci než jako myčka nádobí.“

Gry na něj nevěřicně zírala. Oči se mu zúžily a probodávaly ji.

„Víš, proč je tahle městská správa tak příšerně neefektivní?“ zasyčel Kevin, popadl láhve a vydal se ke dveřím. „Kvůli takovým zkostnatělým byrokratkám a vyschlým starým panám, jako seš ty, Gro. Smaž tu sračku!“

PONDĚLÍ

9. ŘÍJNA 2023

2) Carl

Carl Mørck byl unavený už ve chvíli, kdy ráno vycházel z domu, a pohled do výlohy knihkupectví v nákupním centru Rødovre mu náladu rozhodně nezlepšil. Mezi krabičkami barevných pastelek a memoáry čtyřiačtyřicetiletého influencera se tyčil úhledně vyskládaný komínek jeho nové knihy.

„Tohle bude velká sláva,“ sliboval mu tehdy šéf nakladatelství, který měl při přebírání výtisku z tiskárny v očích zároveň dolarové znaky i vánoční světýlka. Carl to ale viděl úplně jinak: den vydání pro něj byl něčím, co se musí přetrpět.

Žena v kleci vyšla před půldruhým rokem a dočkala se skvělých recenzí, ovšem mediální humbuk byl upřímně řečeno větší než samotný prodej. A otázku ohledně „prokleté dvojky“ slyšel tak často, až začal pochybovat, jestli má vůbec smysl se do druhého románu pouštět. Teď už to bylo jedno. Kniha o vraždách na internátní škole v osmdesátých letech ležela na pultech a z důvodů, které Carlovi stále unikaly, dostala název *Zabijáci*.

„Ca-arle, šup šup!“ Anni Larsenová, tisková mluvčí nakladatelství, ho mávnutím nahnala do obchodu.

Nákupní centrum Rødovre bylo poslední zastávkou dnešní výpravy po knihkupectvích u příležitosti vydání knihy a Carl naštěstí projevil dostatek prozíravosti, že odmítl recepci i slavnostní řeč. Po skončení chtěl prostě jen rychle domů.

Svlékl si koženou bundu a vydal se za hlasem neúnavně zvaní ženy. Anni Larsenová byla hodná duše, ale její upovídání se dala srovnat snad jen s Rose, Vicky, Yrsou a Lisou-Marií, kdyby se všechny čtyři poskládaly na sebe. Navíc měla ještě neuvěřitelnou schopnost vměstnat do Carlova kalendáře jeden šílený program za druhým.

„Zavři oči a představ si prodejní čísla,“ povzbuzovala ho, když ho nedávno poslala do severního Sjællandu dělat porotce soutěže v pečení dortů.

A tak se ocitl na městské slavnosti, kde se musel prokoušávat sladkými výtvary místních školáků, kteří si s největší pravděpodobností v létě vůbec nemyli ruce. Jako poděkování za své nasazení obdržel pokutu za špatné parkování a protivné pálení žáhy. Anni pak celou akci prohlásila za tak obrovský úspěch, že mu hned nabídla porotcování na ostrově Samsø v soutěži o nejlepší omáčku z mletého hovězího. Ať už se měla konat kdykoliv, v ten den Carl rozhodně nemůže.

„Ale vždyť tě chtějí osobně potkat,“ vysvětlovala Anni pokaždé, když navrhl, že jim stačí poslat jen knihu nebo několik úryvků. Všechny tyhle její ovace představovaly v Carloových očích pouze překroucenou pravdu. Například na tuhle údajně slavnostní událost v nákupním centru Rødovre se zatím nedostavil jediný čtenář, takže následujících třicet minut nejspíš stráví tím, že bude přešlapovat z nohy na nohu a usmívat se jako měsíček na hnoji.

Anni právě opanovala sympatického knihkupce s vyčerpávající úvahou, jaký nápad se skrývá za obálkou *Zabijáků*, takže Carl radši předstíral, že pilně studuje plakát v životní velikosti visící na zdi. Stálo na něm, že příští týden tu má autogramiádu jedna z nejslavnějších autorek kuchařek v Dánsku a při té příležitosti bude rozdávat jáhlové karbanátky. Žádný plakát o Carlově návštěvě tady nevisel, což bylo dobře. Čím rychleji se tenhle cirkus odbyde, tím dřív si doma v obýváku natáhne nohy.

Když vyšel jeho první román, souhlasil s recepcí i rozhovory s novináři, kteří byli knihou prakticky nepolíbení. Vyslechl si otázky a odpovídal na ně až do úplného vyčer-

pání: „Jak vypadá váš pracovní den?“ „Čerpal jste všechno přímo z reálných situací?“ a klasicky „Kolik jste na knize vydělal?“

Nepředstavitelní čmuchalové.

Jediné, na čem mu záleželo, byl pocit svobody a jeho přátelé a rodina. Vážit si v životě drobných a blízkých věcí ho nejspíš naučil ten zpropadený čas strávený ve věznicích Vestre a Slagelse. Zažil osamělost, strach, dokonce i zoufalství a bezesné noci se mu uložily v mysli jako vědomí toho, že peníze ani prestiž v konečném zúčtování nemají žádnou váhu.

„Jsi připravený, Carle?“ zaštěbetala Anni a táhla ho zpět do rušného nákupního centra. Neochotně ji následoval.

V podobných dnech se mu stýskalo po tom, že už není součástí týmu oddělení Q. Gordon se určitě odstěhoval na svoje pěkné místo na severním Sjællandu, ale Rose a Asad, kteří se právě přesunuli zpátky do sklepa pod policejním ředitelstvím, s ním udržovali pravidelný kontakt. Oficiální vysvětlení ohledně stěhování oddělení Q znělo, že pod nově postaveným ústředím na Teglholmenu je nedostatek místa. Neoficiálně však nikdo nepochyboval, že oddělení Q představuje jakousi zvláštní existenci, která nezapadá do striktního rámce moderní policie se všemi tabulkami, ISO certifikacemi a pevně danými poradami. Vyšetřovatelé z kriminálky vždycky hleděli na oddělení Q spatra, a když se tým smrskl jen na Rose a Asada, ještě se to zhoršilo. Jejich kolegové v Teglholmenu jednoduše nechápali, proč by měl dvoučlenný tým s klesající mírou objasněnosti případů disponovat extra penězi a zasloužit si zvláštní pozornost.

Carl si uhladil vlasy. Když o tom teď přemýšlel, ne všechny ty bláboly a kecy mu chyběly.

„A nyní přivítejme Carla Mørcka!“ zvolala Anni, jako by Carl vcházel na hlavní scénu největšího dánského knižního veletrhu v Bella Center, a ne k vratkému kavárenskému stolku, který prodavačka knihkupectví vyvalila před obchod a překryla jakýmsi sametem, který působil podezřele živě.

Carl toporným krokem došel ke dvěma ženám, které v podpaží držely právě zakoupené knihy. Mona mu ráno před odchodem při polibku na rozloučenou připomněla, aby se nezapomněl usmívat.

„Čtenáři tě zbožňují. Když budeš vypadat našťavaně, ničemu nepomůžeš,“ zněl její argument.

Tohle se Moně snadněji řeklo, než jemu udělalo, ale poslechl ji. Usmíval se.

„Díky že jste přišly. Je skvělé, že jste mě dokázaly najít v téhle bezútěšné pustině. Moc mě to potěšilo,“ dostal ze sebe. „Stejně jako mě potěší, když zase brzy odejdete. Snad nezabloudíte, až budete hledat východ.“

Anni zalapala po dechu a vzala z hromádky jednu knihu. „Carle, nechtěl bys těmto šťastlivým čtenářkám *Zabijáky* krátce představit a říct, co od nich můžou očekávat?“

Carl si povzdechl. Bohužel se upsal, že se tomuhle mučení vystaví. „Akce“, jak tomu Anni nadšeně říkala.

„Ano, tedy... V roce 1987 byli v jedné chatě nalezeni zavraždění sourozenci. Nevyřešený případ, dokud se nedostal do rukou oddělení Q. Někdo by si mohl myslet, že jsme k vyřešení případu měli zvolit nové metody. To nechám na posouzení čtenářů.“ Podíval se na obě ženy, které představovaly dnešní skromné publikum. Obě měly stejný sestřih, krátké vlasy s delšími pramínky spadajícími podél uší.

„Nebude vám vadit, když si uděláme selfie?“ zeptala se jedna z nich a vytáhla z kabelky chytrý telefon.

Carlovy rty ze sebe vypravily „samozřejmě“.

„Neklekl byste si na chvilku?“ Obě dámy se k němu přivinuly, zatímco on si dřepł do jakési ševcovské polohy a snažil se vzpomenout si, jak navodit tajuplný úsměv autora, aniž by připomínal ošuntělého prodavače bot.

„To bude skvělé na instagram!“ oznámila žena s chytrým telefonem, načež obě zmizely a zanechaly Carla v pusté chodbě nákupního centra svému osudu.

Anni se vrátila do obchodu poklábosit si ještě s vedoucí a Carl se pustil do počítání výtisků v komínku se svým jménem. Na kavárenském stolku jich leželo ještě dvanáct. Míloval sice svou samotu, ale i tak mu přišlo poněkud trapné tady okounět, aniž si ho někdo všímal.

Uvažoval, jestli se nevykrade na toalety nákupního centra, kde by se schoval a povinnou půlhodinu přečkal, když vtom vyšla Anni s nadšeným výrazem, který mohl znamenat jen jedinou věc: nové nepřijemnosti.

„Mám na drátě nějakého nezávislého novináře,“ zašťebetala. V jejích očích znamenaly jakékoliv ohlasy dobré ohlasy, a novináři tudíž představovali bytosti seslané z nebes. „Jmenuje se Pelle Hytttested.“ Podala mu telefon.

Carl svraštil čelo. Ten amorální přízrak Hytttested léta pracoval pro bulvární časopis *Gossip* a stejně dlouho platil za vřed na jednom nejmenovaném místě. Během Carlova pobytu ve vazbě dostali Mona a lidé z oddělení Q nápad krmit Hytttesteda falešnými informacemi o Carlovi, které ten vypitý chudák bez kritického myšlení posílal rovnou do časopisu. Když se obvinění proti Carlovi stáhla, Hytttesteda — jak předpokládali — vyhodili za šíření fake news. Jeho city ke Carlovi tedy musí být hluboko pod bodem mrazu.

Když Carl zamručel svoje „Mørck“, ze sluchátka se rozhodně nehrnuly žádné gratulace.

„Další kniha, Mørcku? O skutečných lidech, jestli to chápu dobře! Vysmahnul jsi z oddělení Q a teď vyděláváš na vašich barvitých případech. Děšíš obyvatele, dokonce odtajňuješ vyšetřovací metody vaší skupiny. Má to být vysvětlení, proč oddělení Q mělo v posledních letech tak do očí bijící nízké procento objasněných případů?“ mlel Hyttsted bez přestávky.

Carl užasl. Co by taky měl odpovědět na tak přiblblé tvrzení? Když ho před téměř třemi lety zadrželi a uvěznili, Gordon, Rose a Asad vyšetřovali tři vraždy propojené nástřelovací pistolí na hřebíky bez jeho pomoci. Všechny tyhle případy vražd se nyní považují za vyřešené. Z jeho pohledu slušný výkon.

„Zaslechl jsem, že kodaňská policie zvažuje zrušení oddělení Q,“ tlačil Pelle Hyttsted na pilu.

„Kdo to zatraceně tvrdí?“

„Víš moc dobře, Carle Mørcku, že nesmím prozradit své zdroje,“ dostavila se tajemná odpověď.

„Zdroje... Tak tomu říkáš, když zaslechněš hlasy v hlavě?“ Carl měl chuť praštit telefonem o zem, ale Annin pohled ho přiměl se ovládnout. „Hele, už je to dlouho, co jsem policii opustil. A knížky vlastně nepíšu z plezíru, ale z povinnosti.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho.

„Píšu jistý úsek dánské historie a Dány se nesnažím vyděsit, ale naopak jim dodat pocit, že se můžou cítit bezpečně. Protože o čem je vlastně celý velký příběh oddělení Q?“ zeptal se Carl.

Stále ticho. Opravdu jde zatnout Hyttstedovi tipec tak snadno?

„Příběh oddělení Q je o tom, že zločin se nevyplácí. Jistě, vrah může unikat spravedlnosti měsíce, možná i roky.

Ale pak se objeví nějaký dokument, někdo promluví, někdo chce ulehčit svému svědomí nebo se k životu probudí stopa DNA. A tak se i ten nejhorší zločin dřív nebo později vyřeší. Příběh oddělení Q je o tom, že i ten nejslabší může skončit jako nejsilnější a že dobro nakonec vždycky zvítězí.“

Carl se zhluboka nadechl a podal telefon zpátky Anni. Tak dlouhé a intelektuální mluvení ho docela zničilo a on se rozhlížel po nějaké hospodě, baru nebo aspoň stánku s párky. Nemohl by si snad novopečený filozof v tomto bezpohlavním obchoďáku dopřát pivo s cigaretou?

Možná by se mohl jen opřít o zeď a na chvíli si dát vestoje šlofika, jeho prostor v rohu knihkupectví stejně zrovna nikdo nedobýval. Jenže pocit, že na něj kdosi zírá, ho přinutil si oči znovu podepřít sirkami.

U otočného stojanu s brýlemi na čtení stála žena v zelených šatech a vlněném kabátě, probírala se brýlemi a kradmo se dívala jeho směrem. Klidně to mohla být fanyнка číhající na autogram, a tak Carl nasadil svůj sexy spisovatelský úsměv. Ukázalo se ovšem, že to mělo spíš opačný efekt, protože žena okamžitě zmizela ve vedlejším obchodě i se svou poněkud zvláštní výbavou: velkými slunečními brýlemi, šátkem halícím vlasy a zvednutým límcem kabátu. Vlastně vypadala jako žena v přestrojení, ale kdo by si ksakru bral převlek do nákupního centra Rødovre?

Když daná půlhodina konečně uplynula, měl Carl s Anninou pomocí prodané další tři knihy. Přivinula ho k sobě do parfémového objetí.

„To bylo tak krásné, jak jsi řekl, že oběti nakonec zvítězí,“ pochválila ho. „Úplně mě to dojalo, Carle.“

Carl se pokusil rozpomenout, co tak geniálního přesně vyslovil, když si přes Annino rameno všiml, že se žena

v zelených šatech vrátila ke stojanu s brýlemi na čtení. Kabát měla nyní přehozený přes ruku, a když Anni odešla, rychle se odvážíla přiblížit.

„Carl Mørck?“ zeptala se. „Můžeme si promluvit mezi čtyřma očima?“